

π. Αθανάσιος Μελισσάρης: Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία, πρότυπο και παράδειγμα μίμησης

/ [Ενορίες](#)

Αυτό είναι που προβάλλει λίγες μόλις μέρες πριν από την Ανάσταση του Κυρίου, της συνάντησής μας με τον αναστημένο Χριστό. Το πρότυπο της εγκράτειας, της προσευχής, της στέρησης, του σταυρού, του πάθους, της ασκητικότητας αλλά και της θέωσης, μέσα από την Κοινωνία του Σώματος και του Αίματος.

Κατανυκτική ιερά αγρυπνία τελέστηκε το Σάββατο 5 Απριλίου, (Κυριακή Ε΄ Νηστειών - Μαρίας της Αιγυπτίας, Ευτυχίου πατριάρχου Κων/πόλεως, των εν Περσίδι 120 μαρτύρων) στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, κατά τη διάρκεια της οποίας ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Αθανάσιος Μελισσάρης, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Φωκίδος.

Ο π. Αθανάσιος στο κήρυγμα του αναφέρθηκε στην εορτή της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, που σοφά τοποθέτησε η Εκκλησία την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, για να μας δώσει υπόδειγμα μίμησης. Και είναι το πρόσωπο της Οσίας, το τρανότερο παράδειγμα προσώπου που με στέρεη θέληση πήρε σωστές αποφάσεις, άλλαξε στόχους και πορεία ζωής.

Σε ηλικία 12 μόλις ετών έφυγε από τους γονείς της, πήγε στην Αλεξάνδρεια και έζησε για 17 ολόκληρα χρόνια έναν βίο αμαρτωλό, άστοχο, κηλιδωμένο, αλλά η περιέργεια την έφερε μαζί με πολλούς προσκυνητές στα Ιεροσόλυμα να δει και να παρακολουθήσει την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού.

«Και τότε συνέβη το θαυμαστό , ενώ τρεις και τέσσερις φορές προσπαθούσε να μπει μέσα στο ναό και όλο το υπόλοιπο πλήθος έμπαινε χωρίς καμία δυσκολία, η ίδια να νιώθει μια ακατανίκητη δύναμη η οποία την κρατούσε μακριά από το ναό.

Και εκείνη την ημέρα ένωσε ως πολύ μεγάλη προσβολή αυτό που έγινε και ένωσε βαθιά μέσα στην καρδιά της την ανάγκη να εξιλεώσει το Θεό με την μετάνοιά της και με έναν καινούργιο τρόπο ζωής.»

Αυτή η μετάνοια, συνέχισε ο π. Αθανάσιος, της δίνει τη δύναμη να έρθει στο ναό και να προσκυνήσει και την ίδια μέρα να αναχωρήσει από τα Ιεροσόλυμα, να περάσει πέρα από τον Ιορδάνη και να ζήσει για 47 ολόκληρα χρόνια μια ζωή που ξεπερνάει τα ανθρώπινα όρια και την ανθρώπινη φύση Μια ζωή δύσκολη, πραγματικά θαυμαστή, σε σημείο που η μόνη της αναφορά, η μόνη της πράξη, είναι μόνη απέναντι στον μόνο Θεό να προσεύχεται.

Και στο τέλος της ζωής της, βρίσκει τον Αββά Ζωσιμά στον οποίον εξομολογείται τον πρότερο βίο της και τον παρακαλεί να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων. Και πράγματι, την επόμενη χρονιά την Μεγάλη Πέμπτη, ο Αββάς την κοινωνήσε των αχράντων μυστηρίων, υποσχόμενος ότι θα έρθει πάλι την επόμενη χρονιά για να την κοινωνήσει. Αλλά τότε βρήκε το νεκρό σώμα της Οσίας, η οποία πέθανε την ημέρα που κοινωνήσε τα άχραντα μυστήρια.

Ο π. Αθανάσιος επεσήμανε κάποια σημεία από το βίο της Οσίας, με πρώτο και κύριο την δύναμη του Τιμίου Σταυρού.

«Μια δύναμη που έρχεται κατά τρόπο αποφασιστικό, άμεσο και θαυματουργικό, να δώσει τη δύναμη της σωτηρίας την δυνατότητα της μετάνοιας, την χειραγωγήση προς την λύτρωση και τη δύναμη να ξεπεράσει την πολεμική του διαβόλου. Η δύναμη του Σταυρού της έδωσε την δύναμη, τη θέληση, την αποφασιστικότητα, όλη εκείνη τη δυναμική που χρειάζεται για να νικήσει το κακό.

»

Το δεύτερο που εντυπωσιάζει στο βίο της, είναι η απόλυτη εγκράτεια του κρίνου αυτού της ερήμου, όπως είπε χαρακτηριστικά ο π. Αθανάσιος. Είναι έτσι όπως αγιογραφείται από τους παλιούς αγιογράφους, ρακένδυτη, κατάξερη στο σώμα, με άσπρα μαλλιά, περιβεβλημένη από την ασκητικότητα. Αυτή η γυναίκα που ένιωθε την απόλυτη ανάγκη πρόσληψης της χαράς, της ηδονής, της ευχαρίστησης, να είναι τώρα σε μια πλήρη εγκράτεια που ξεπερνάει τα ανθρώπινα μέτρα, που πραγματικά δεν την βάζει ανθρώπινος νους, που την καταξιώνει να την έχουμε πρότυπο λίγες μέρες προ του Πάθους.

Το τρίτο και κύριο είναι η προσευχή της, μια προσευχή που έχει έμπρακτη

μετάνοια, που φτάνει σε δυσθεώρητα ύψη, που της δίνει τη δύναμη να κάθεται στην έρημο και να νιώθει μέσα σε αυτήν την εσώτατη ερημική κατάσταση του τόπου αλλά και του τρόπου, τη δροσιά της θεϊκής προστασίας.

«Γιατί πραγματικά χαριτώνει ο Θεός και ξεπερνιέται η φύση. Ο άνθρωπος που αγωνίζεται προσευχόμενος και προσεύχεται αγωνιζόμενος χαριτώνεται από τον Θεό σε πράγματα τα οποία όχι απλά είναι θαυμαστά, αλλά σωτήρια τίμια και αληθινά.»

Και το τέταρτο, είναι το γεγονός της μετοχής στη θεία Κοινωνία, στο Ποτήριο της ζωής. Σ' αυτό που αξιώνεται να κοινωνήσει μόνο μία φορά στη ζωή της, αλλά να σωθεί. Και από πόρνη να γίνεται αγία, από μία χαμένη προσωπικότητα να γίνεται

σημείο υπεροχής που την προβάλλει η Εκκλησία μας ως πρότυπο και ως παράδειγμα μίμησης.

Γιατί, όπως είπε ο π. Αθανάσιος ολοκληρώνοντας το κήρυγμα του, όπου μπαίνει Χριστός, μεταμορφώνεται το άσχημο σε όμορφο, μεταμορφώνεται η κακία, το πάθος, τα ένστικτα, τα ελαττώματα, η φιλαυτία, όλο αυτό που είναι η ανθρώπινη φύση, σε μια γαλήνια, ήρεμη ιλαρότητα και ωραιότητα. Σε μία κατάσταση που είναι δύσκολο να περιγραφεί, που είναι το αρχέτυπο κάλος.

«Αυτό είναι που προβάλλει λίγες μόλις μέρες πριν από την Ανάσταση του Κυρίου, της συνάντησής μας με τον αναστημένο Χριστό. Το πρότυπο της εγκράτειας, της προσευχής, της στέρησης, του σταυρού, του πάθους, της ασκητικότητας αλλά και της θέωσης, μέσα από την Κοινωνία του Σώματος και του Αίματος.»